

Պարույր Սևակ

Խոհ ջահելության մասին

I

Թարմությամբ է շնչում մեր մարմինը կայտառ,

Տանջում է մեզ հաճախ ավելցուկ կորովից.

Մկանների խաղից սուր խտուտ են գգում

Մեր բազուկներն առողջ...

Սիրում ենք մենք կարդալ

Աղջիկների հայացքը խոովիչ,

Նրանց ժպիտները, որոնք անբառ բառով

Զրուցում են մեզ հետ

Երագներից, սիրուց և գորովից...

Քայլից մեր կորովի - մայթերը ժպտում են,

Ժպտում՝ մերթ ծառերի կանաչ կատարներով

Ու մերթ խանութների ցուցափեղկով մաքուր.

Ժամի պես թռչում է, անէանում տարին,

Մինչ պատրաստ ենք կառչել ատամներով

Ուրախության անցնող ակնթարթից թեկուզ...

-Չափել ենք մենք, այո՛,

Ինչպես որ չեն եղել տարեկիցները մեր

Ո՛չ մի երկնքի տակ, ո՛չ մի դարում...

Բայց լինելով առույգ, երջանիկ և առողջ,

Մենք անփույթ չենք եղել

Անգամ մեր մանկական տարիներում այն վառ.-

-Հանգամանքները մեզ հասուն են դարձրել

Կարծես մեր տարիքից ավելի վաղ...

II

Մեծ շոկտեմբերն էր, որ մեզ սերմանեց,

Եվ առաջին ճիչը,

Մեր առաջին ճիչը

Անլսելի դարձավ այն խոլ կռիվներում,

Ուր թշնամին իբրև դժնատեսիլ անեծք

Կախվել էր մեր անմեղ օրոցքների վրա,

Մինչդեռ, իբրև բարի և փրկարար հուռուք,

Հնգճյուղանի աստղը

Իր բախտի հետ նաև մեր կյանքն էր պաշտպանում...

Մենք առաջինն էինք, որոնց մկրտեցին

Ո՛չ մյուռոնով թթված,

Այլ ռևոլյուցիայի ավագանում,

Եվ առաջին բառը, որ սերտեցինք,

Չէր կրկնված անուն,

Որով մորը, հորը, եղբորն են անվանում.-

Գեռևս քայլելով չորեքթաթիկ,

Մենք նախ շնջացինք.

-Լենին պապիկ...

Մենք առաջինն էինք, որ մեր մոր ստինքից

Ներծծեցինք կարծես

Մոր կաթի հետ նաև հասուն խելք ու բնագդ,

Ու մեր մանկությունը անցավ և՛ մանկաձև,

Բայց յուրովի՛ այնքան,

Այնքան տարբե՛ր սակայն,

Որ հին սերունդներին թվար գուցե

Ո՛չ մանկություն բնավ...

Ի՞նչ էր հեքիաթների կրտսեր ու քաջ որդին
Նրա քեռու, իմ հոր և քո եղբոր առաջ.
Ի՞նչ էր հեքիաթների լուսավոր ու մթին՝
Իրար միշտ հակառակ աշխարհների
Ներհակությունը պա՛րզ և հասարակ -
Իրական աշխարհի ներհակության առաջ...
...Մեր խաղերն իսկ կարծես
Ձևված էին օրվա ահեղ անց ու դարձի
Եվ իրական կյանքի ներհակության վրա,
Երբ մենք փոշիներում նեղ փողոցի,
Այգիներում բերրի, արոտներում անբերք
Ո՛չ թե խաղում էինք «պահմտոցի»,
Այլ «մարտնչում» էինք «բուրժուի» դեմ...
Այսպես մենք մեծացանք ու ապրեցինք կյանքում,
Բայց դեռ չգիտեինք, թե ի՞նչ է «կյանք», «ապրել»,
Երբ ահավոր մահը մեզ հանդիպեց.-
...Տուն դառնալով «կովից», փոշիներով «արնոտ»,
Դեռ առաջին անգամ մինչ այդ մեզ անձանոթ
«Ուրախություն» բառը նո՛ր միայն հասկացած
(Կռիվ-խաղում տարած մեր հաղթության պատվին),-
Ո՞վ չտեսավ արդյոք դառն արցունքի կաթիլ
Իր հոր արևախառն քթարմատին,
Ո՞վ չլսեց արդյոք հեկեկանքը իր մոր.
-Ինչո՞ւ:
-Մեռել է...
-Ո՞վ...
-Լենին պապին...
...Այսպես մեր հոգու մեջ կյանքը իրար խառնեց
Մեր առաջին վիշտը և առաջին խինդը,
Մեր առաջին վիշտը, որ մատներով քարե

Կամճտեց մեր սիրտը... սակայն բերեց նաև
Եվ առաջին միտքը.

-Ապրել ու պայքարել
Ինչպես Լենինն ինքը...

III

Իսկ նա պատվիրել էր նախ սովորել:
-Դպրո՛ց, ուսումնարա՛ն, գիրք ու հրա՛շք...
Մեր աչքերի առաջ միանգամից
Հանկարծակի իրեն դրսևորեց
Մի անձանո՛թ աշխարհ նո՛ւյն աշխարհի վրա:

Գալիքը մեր կյանքի
Հեռո՛ւ-հեռուներից մեզ երևաց արդեն,
Դրսևորեց իրեն պարզ ու որոշակի,
Երբ մեր առաջ կանգնեց անցյալի դեմ:
Մենք իմացանք արդեն,
Որ քարն իր ծավալով է ջուր արտամղում,
Ուստի հարկավոր է լինել ո՛չ թե թեթև,
Այլ մե՛ծ, ծանրաբարո՛ւ և ծավալո՛ւն:
Մենք իմացանք արդեն
Օրենքը հակադարձ բաղդատության.
Դու թո՛ւյլ լինես եթե՝
Ուժեղ պետք է լինի չար թշնամին քո տան:
Մենք իմացանք նաև,
Որ մենք ծնվել էինք, աշխարհ եկել
Ո՛չ լոկ մեր մայրերի արգանդից մերկ,
Այլ խավարից խարխուլ հին աշխարհի.-
Ուստի՝ նախ և առաջ մեզ օթևա՛ն էր պետք,
Հարկավոր էր կերտել դաստակերտնե՛ր քարից,
Հարկավոր էր կերտել գործարաննե՛ր բազում
Եվ քաղաքնե՛ր շինել պայծառ ու բազմամբոխ,

Քամել ու ամբարել բերք ու բարիք փարթամ,
Որ այնուհետ միայն մեր բերանում լեզո՛ւն
Եվ մեր կրծքի ներքո արդարացի խանդով
Մե՛րը, ցանկություն՛ւնը և տենչա՛նքը խայտար...
Եվ առաջին սերը մեզ շա՛տ ուշ այցելեց -
Պատանության փակվող դարպասների առաջ,
Քանզի կառուցման ու կերտման մոլուցքի մեջ,
Աննախադեպ մի նոր կյանքի համար
Պայքարի դիրքերում,
Կարծես ո՛չ ժամանակ և ո՛չ էլ ցանկություն
Ունեցանք մենք՝
Հույզերը անձնական,
Մեր զգացումները տեսնել և դիտելու...
Իսկ մինչ այդ, մինչ այն -
Նա մեր կրծքի ներքո միանգամից աճեց,
Հսկայացավ իբրև առասպելի մանուկ:
Բայց շատերը մեզնից
Մեկ ուրիշի առաջ դեռ այն չէին բացել,
Երբ անխուսափ դարձավ կամ այն կրկի՛ն գոցել,
Կամ նրա հետ մեկտեղ և միասին -
Մերթ այն իբրև ամուր գրահ հագած,
Մերթ գրահի ներքո՝ մեր կրծքի տակ փակած,-
Ելնել մեզ փրկելու չար օրհասից...
Նենգ թշնամին արդեն մեր դռանն էր հասել
Խաղաղ մեր շեները այրող իր առաջին ինքնաթիռով...
Ու մենք լուռ փակեցինք դասագիրքը մեր բաց,
Թողած դպրո՛ց, դասե՛ր,
Կիսատ թողած նաև խոստովանքը սիրո,
Ելանք ի մա՛րտ, գրո՛հ...

IV

Չահելությունը մեր
Վրա հասավ կովի թեժ դիրքերում,
Խրամատում խոնավ,
Մեր հայրենի տնից հաճախ այնքա՛ն հեռու,
Փրկության ու մահվան ակնթարթի առաջ:
Նա ծովերում թրջվեց և շխեղդվեց հազիվ
Ալիքներից գոռոզ և կատաղի,
Դուրս ելնելիս բերած մեջքի վրա
Չրականի սպին, իսկ կոպերի վրա՝
Քարացած մրմուռ օվկիանոսյան աղի...
Թրջվե՛ց, օ, նա թրջվեց և ցամաքում՝
Քրտինքից ավելի իր արյունով,
Եվ չորացավ եթե՛ նա չորացավ անգութ
Բոցերից այն, հրից այն խոլ հրդեհների,
Որոնք իր հայրենի տունն էին ճարակում...
Չահելությունը մեր...
Գնդակն առավ նրան և խոցոտեց,
Վառողի ծուխն անգամ
Կարծրացավ կիսախսանձ նրա թարթիչներին...
Տանկը նրան ոտնեց
Եվ արկերի անթիվ բեկոր-պատիճներից
Կերպարանքը նրա
Ոչ այն է թե կարծես նոր ծաղկատար դարձավ,
Ոչ այն է թե հանկարծ ընդմիշտ պեպենոտվեց...
Այո՛, տեսավ նա մահ, կործանում և ավեր
Ապրեց անկում, արյուն և արհավիրք,
Բայց ինքն իրեն երբե՛ք, երբե՛ք նա չդավեց
Եվ ինքն իրեն փրկեց օրհասական ժամին...

.....

V

...Այսպես, պատերազմի սարսափները ապրած,
Ապրած գրկանքների, լարման պահեր,
Որոնց չէր դիմանա
Ուրիշ ոչ մի մկան, ուրիշ նյարդ ու ջիղ,-
Մենք քայլում ենք հիմա նորից առո՛ւյգ, ջահե՛լ,
Մենք քայլում ենք հիմա
Կեցվածքներով հպարտ և հայացքով վճիտ:
Մենք քայլում ենք հիմա
Եվ աշխատում, գործում և երագում նորից,
Եվ ժպտում ենք խաղաղ՝ նման մանկան,
Ու պատրաստ ենք անգամ
Մարող վերջալույսի երփներանգ գույներից
Նորից գծել ջահել կնոջ ու աղջկա
Կերպարանքներ թովիչ -
Հանդերձներով շքեղ, երերածուփ...
Ու պատրաստ ենք անգամ,
Առանց հարցրնելու վաճառման գներից,
Նրանց համար գնել երկինքներ ու աստղեր,
Եվ դղյակներ՝ սիրո խորհուրդներով լեցուն...
Այո՛, ջահել ենք մենք,
Մեր մարմնով կայտառ, մեր սրտերով արի,
Մեր աշխարհո՛վ, հողո՛վ, ապագայո՛վ.
Ջահել ենք մենք, սակայն և միևնույն պահին
Կրած տառապանքով, մաքառումով, ցավով,
Անցած և դեռ գալիք փորձանքներից
Ո՛վ կարող է ասել՝ քանի՛ հազար դարի
Իմաստություն ու փորձ, զգոնություն մի սառն
Եվ տաք բոցկլտումներ ու ժայթքումներ դիզած...
Դ-ո՛ւ, որ դարեր հետո
Փորձես պիտի կերտել մեզ արժանի արձան,

Դ-ն՛, որ լոկ գրքերի անկյանք արահետով
Կուզես մեր դեմքերը տեսնել պարզ ու պայծառ,
Հագարամյակների փոշիների տակից,-
Ուզում եմ քեզ օգնել, արվեստակի՛ց:
Պե՛տք չեն հղացումներ, գյուտեր տաղանդավոր,
Սլացումներ ըմբոստ ու կեցվածքներ խրոխտ,
Նույնպես անթեք գլուխ, համառ ծնոտ պետք չէ՛:
Աշակերտի նման
Դուք մեր դեմքը միայն... պատճենեցե՛ք:
Նա ամե՛ն ինչ կասի իր գծերով -
Եվ այնքա՛ն հասարակ,
Եվ այնքա՛ն անսովոր:
Պատվանդանի վրա
Պետք չէ փորագրել ո՛չ մի անուն:
Առանց այդ էլ պիտի մեզ ճանաչեն նրանք:
Ուրիշ այդ ո՛ր դարում,
Ուրիշ ո՛ր աշխարհում
Կա՛ր, կարո՛ղ էր լինել մի այսպիսի սերունդ -
Հավերժորեն կայտա՛ռ, երիտասա՛րդ,
Եվ միևնույն պահին՝
Իմաստությամբ, փորձով, տառապանքով հարուստ...

14-24.VIII.1947թ. 16.IX.1947թ.

Նավչալու Երևան